

ŽENSKÁ HLÍDKA

Poradatelka M. Hurková

BEZHVEZDNÉ NEBE.

Růžena Zátková.

Je ticho. Váček spouští rubáš tmavý a věsným klidem spíta dálka němá, ni stromy nehnu se, ni listek trávy. Bezhvezdné nebe dolů hlídá temný; je jako velký žal, jenž slzi nemá — pod jeho křídly mlčí matka země.

STARŠÍ ČLOVĚK SE PODOBÁ ZNAČNĚ STARĚMU STROJI.

Starý stroj, třeba byl stále mazán, přece jen těžce pracuje, neboť ani ten olej časem nepomáhá, spíše se nahromadí, tak že jest zapotřebí i jej odstranění a důkladné vyčištění a nahradit novým čistým.

Tak též jest to i s naší vyjetou starou mašinou; ona při tom stále mazání a opatování přece jen tak tak ještě klapne, ale stává se, že i to mazání časem ani nepomáhá, a stroj nadobro vypoví službu, tak že musí být povolán odborník, aby nás zase trochu popravil a vyčistil. Ale to jde velice zdlouhavé, takové staré harrampáči napravovat, a pak ještě za nic nestojí. Právě se mně teď stal ten případ, že malárie vypověděla službu, tak že je potřeba důkladné nápravy.

Ještě bych několikrát ty nemůže spíše přetřpět, kdybych si nebyla musela odříci požitek taký, jako jest pozvání na veselku a včelchu tu zábavu s funkcí takovou spojenou. To jest, kde to právě řádo do živého, chtějí jít a nemoci uznáte všechny, dráhé čtenářky a čtenáři, a posoudíte sami.

Náš kollega z tiskárny, všeobecně široko daleko známý, mnoholetý cestující jednatel našich listů, pan Václav Přibyl, jehož ušmávaná tvář nevymizela dozajista z vašich pamětí, slavil dne 25. srpna, jak v minulém čísle jste ráčili čísti, sňatek své deurníky Láhuše s panem Eduardem Machem a já, jakožto lazar, jsem si musela odříci tento požitek, a když se všichni měli nejlépe, baviti se jen vzpomínkami a v duchu jim přáti hojnější štěstí a zdraví, což jim z plna srdce přeji! A tatínkovi a mamince i ty ostatní rodině, které dovrávají štěstí naší rodině!

Velice mile jsem byla potěšena návštěvou slečny Julie Šimánkové z David City, Nebr., v průvodu naší milé tetičky Vítamvátové, u které dle slečna návštěvou a též zároveň i její sestru se dvěma synáčky p. M. Kučerová. Přejí všem příjemnou zábavu!

ZA MARIÍ TŮMOVOU.

Na akonku neutěšeného, deštivého léta akosen byl útlý květ dříve než mohl se plně rozvinouti ve své krásě. Bolestné dojmů plní duši při vzpomínce, co naději, snů a tužeb uhaslo zároveň se slechetnou duší, jež v těchto dnech zalétla v kraje, z nichž není návratu.

Na prahu života, jehož clonu toužila proniknouti, aby zvěděla, zda za ní čeká pravé štěstí, zemřela bytostí, jež blaho své hledala a nalezla v dobru a krásě.

Dne 2. srpna zavřely se navždy oči, jež nedověděly poutati úpět slata, ale za to kouzelně vzbil jas linoucí se z diademem poesie a humanity, admilněly se navždy rty, jež jako modlitbu šeptaly obdiv a hold všemu, co bylo vznešeného a dobrého zároveň. Marie Tůmová usnula snem, a něžní jí nic ji neprohnutí ani žal zřetěné matky a truchlivého otec, ani vzpomínky přátel a družek.

Krátký byl její život, ale i ten zabezpečil jí třešnou vzpomínku u všech, kdož ji znali. Bohužel, dříve než se snad nadála, vypuklo na hlo její právní, její učebna v "Modlitbu", otiskčenou v prosině 1910 v "Rozkvetu".

Na dně 2. srpna, 1913, v 11 hodin, v ústavě Panské křesťanské Tělocvičny.

Však, chče-li, prosím, dej, by dobrem jen vždy vyplněno bylo žití moje, bych druhých bolest, hofa zmírňuje, v svých vlastních pracou bouři utišila a pohlednou v svou dráhu zpět, říci! nemohla, že jsem marně žila.

Ne, nežila nadarmo. Ačkoli osud postavil ji v poměry takové, že nebylo jí třeba, aby hledala ceaty, jimiž by si zabezpečovala budoucnost, přece nesložila ruce v klín, ale s plným zápalem mládí spěla ke zdrojům, kde hleděla ukojiti svou žízeň po krásě, pravdě a dobru.

Marie Tůmová narodila se 2. dubna 1892 v Chromotku u Mělníka. Již ve škole obecné v Lužici n. Vlt. projevovala smysl pro poesi, skládaje drobné veršičky. Když pak na vyšší dívčí škole v Praze dostalo se jí důkladného vzdělání povšechného, když sezámila se s vynikajícími plody básnictví domácího i cizího, tu doutnající jiskry nadání k veršování vyšlely a už neuhaly. Obzor stále rozšiřovaný dalším sebevzděláním se a přiležitost seznamiti vzory básnické tvorby, působiti samostatně na obsah i formu veršů mladé dívčí bytosti.

Nespokojuje se látkou obhranou ve vyšší dívčí škole, plně navštěvovala jako mimořádná posluchačka přednášky z literatury a přírodních věd na české univerzitě, doplňuje zároveň své znalosti jazykové i hudební.

Snad tato studium způsobilo, že Marie Tůmová nevolila náměty svých veršů jen z dojmů, vzniklých prostým pozorováním přírody a života, ale atavěla si řady otázek, jež před jejím duševním zrakem vystavaly, když skládala se nad knihou. Proto ta přokvapuje různost temat i formální uhlazenost a vyříbenost jejich veršů, které už v 17 letech viděla tištěny.

Přinesl hned první ročník "Rozkvetu" (1909) ukázky jejích prací, z nichž prvá "Jarní" opěvává touhu po jaru a poleh. Další ročníky téhož listu přinášely pak často ukázky tvorby nadaného děvčete a také "Cep" a později "Věstník dorostu" zařadil nejedny verše do svého feuilletonu.

Také belletristický týdeník "Máj" otevřel Marii Tůmové své sloupce. Vítanou spolupracovnicí byla Tůmová i ve feuilletonech některých krajských listů, kdež docházely její verše též náležitě pozornosti.

Veršování bylo jí rozkoší i útechou v chorobě plícní, jež začala hlodat na jejím zdraví a již snažila se zaplašiti v několika léčebných ústavech i pobytom u moře a v klimatických místech lázeňských. Než nebylo jí dopřáno, aby těšila se dlouho z přízně a sympatií, jimiž ji zahrnoval každý, kdo její milou povahu seznal a kdo nabídl do jejího křehkého nitra.

Probráneli se verši M. Tůmové, vidíme v nich jako v zrcadle odlesk celé její duševní činnosti. Tu rozjímá o lidském životě a osudu vůbec, tu obrátá se svými vztahy osobními a tužbami, tu zase nabádá k lásce, k dobru a krásě. Jindy vytrysknou opět verše ryze lyriické, zachycující buď náladu její jevné, někdy sentimentální mysle, nebo nesoucí s sebou vůni luk a lesů, vanoucí za tichých večerů nad zmiklým krajem. A opět jindy uchvácje v těsných městských zdech své touze po rodném kraji nebo stihá ironickými veršiky epigramatickou formou slabosti a chyby lidské vůbec a parádní naše zvláště. Nejméně jest jejich básní epických. Mělať Tůmová vždy sklon více jednak k veršům didaktickým, jednak k prostým veršům formy zpěvné. Je v jejich verších silný odlesk známých vzorů, ale také hajně oitu vlastního, když již nevlumiv ani o formální mnohdy uhlazenosti. Nejlépe promlouvá její slova sama. Stůjž zde na př.

Finis klasi.

Ze snem malba, v čemou jež líka, vrbila zvěřák, nomačká slá, křídly, vouty jmo pomačká v ticho, jak moře žití se dnoč odě slá.

Za žárú slunce, za deště, rosy vzkvetly jsme, nalily v tisícé zrn; dozralé čekáme ostří až kosa vnoří se do zralých, chvějících vln.

Odměním práce jme, námahy, píle; vezdejším chlebem jme pro lidstva kruh na našem bohatství, množství a síle spočívá národu život a ruch. —Rozkvet, 1911.

Některé její verše jsou zcela prostičké, téměř hříčky, jiné zase poutají svým živem a rythem. Slyšme na př. tuto:

Tanec.
Mladý, starý, všeko v kole, světem vládně masopust, dej sem, děvče, ruce holé, v let se se mnou sálem pust. Slyš, jak polky rytmy známý plásk, zvoní, skotáči a ten kvapík, Pán Bůh s námi, sotva novky postací, v jakém mšně, v jednom roji, černý frak a bílý šat, dej sem, děvče, ruku svoji, vrhne se v tanec chvat. —Rozkvet, 1909.

Stesk a bolest vlastní i cizí dovedly stejně rozehráti struny dobrého srdce mladého děvčete a vylouditi měkké, jímavé tony. —Praviv:

Já také vím, jak smutek tíží, co hvězd v té chvíli zaniká, když přísný vládce, krutý osud nám dráhou bytost odjíhá.

Já také cítím, jak srdce bývá, když hledá stánek v bílankytu a nikdo nedá úsměv vlnitý, ni sladké slovo sonetu.

Láska, tiché odevzdávání se vzpomínkám na chylé blaha, roztesknělé touhy, láska k vlasti, utlačovaným, velení dobra a krásy, toť hlavní obsah veršů měkké této duše. Není v nich vzdoru nebo silného odporu, ale resignovaně poddávání se neuprosnému osudu, bez pokusu vzepřiti se zlu. Je přesvědčena, že jako ona poslonchá hlásu svého srdce a jde za dobrem a krásou, uposlouchou i ostatní dobrých rad a slujíjí se nad trpěliví a tím zabezpečí si chvíle pravého štěstí.

Tak praví v básni "Červánky" ("Rozkvet", 1909):

Já blaho nalezu v dobru a krásě, pomáhat nestanuťm, téžit je zme, své žití pro jiná, pomiluj nebo, v tom vidím štěstí své, v tom vidím nebo.

Stejně přesvědčivě líčí rozdíl mezi městem a venkovem:

Zde skřípe stroj a kolo zpívá k tomu, tam u vás thukou slavič, ach dítě, dítě, nevrátí se domů, v to nákon chata, v rodnou světelnici?

Zde kouř a vůně hrdé vstavy prochu, tam u vás střemcha, vřes a pomněnky, ach dítě, dítě, nepoddáš se strachu, být vzdáleno tak dráhé mamínky? (Město.)

Ke konce jsou ještě dvě ukázky:

Léto.
Již voní vzduchem agítý a odkvétají pomalu, od jarních vlných mýchých Anů my jdeme k žárú, úpalu.

My jdeme k sluně žhoucímu, a k silně vůni jasmínu, by znavení jme klesli pak a vysleli do stínu.

Epigram.
My smějeme se tam, kde plakat máme, kde nemáme, tam se namáháme, kde skutká třeba, tam ni neděláme.

Myslím, že tyto četné ukázky postací, aby si čtenáři učinili obrázek o Marii Tůmové, jež tak předčasně shlasla a s ní i její literární ambice.

K. Č. ve "Venkově".

Teta Vítamvátová, Omaha, Nebraska. — Milé družky! Minulé číslo Ž. H. jest skutečně pro mně velikým požitkem. Tak ku př. spalování mrtvol jest úsudek a veliká věc člověku ku probírání myšlénky. Pí. Otoupalíková má samé nesnáze; pí. Pecková si libuje ve všem, jenom ne v tom, že tam nechce přiset. A co my zde máme říkat, když se horkom dušino jako skupové s urkví. Však to nie, ale já jsem dostala zrovna chuť na ty vaše husy; jak jsem o nich četla, neb snad ta moje kachna, co jsem měla na výkre-u u Štiku v So. Omaze, má to švegruše, nám pošla. Pí. Hotozová přejí mnoho zdraví a síly, aby mohla válečky svého malíčkoví pomáhat; vždy s dítom pohližim k ženě, která, když je toho třeba, dovede řídití otěče domu svého. A pí. Můková, k vám již se ani nebudu mojí blábit, neb jate stá-

le jezdila v automobilu a na ná-vštěvě u pí. Nebudové jste ještě na sebe přibrála; jak je mně to-ho líto, že jsem tam také nejela. Nyní se nám pí. Nebudová odstě-huje do Minnesoty. Jen aby na nás v Ž. H. nezapomněla; přejem vám, milá paní, by se vám vyplni-la vaše přání, i my bychom se tě-šili s vámi, že jste se uzdravila. Slečně Lipovských přeji svatou trpělivost; rádi věříme, že vaše láska k rodičům jest pro vás vel-ký bol, však vytrvalost hojí rány a tak netřeba než býti mužnou o-porou svých drahých. A dopis pana Vspělá z Rouchovan mě zavedl opět v myšlénky tam, kde jsem prožila svoje mládí. Píšete, že jste zaslal nás pozdrav po pa-nu Blatném, tak tedy ještě je po-stilionem, to již aby dostal pensí. Teď píšete, že pojedete do Dwight, Nebr., to okres Butler a okresní sídlo David City, kde my jsme dřívě bydleli, tedy jenom přes jednu stanicí. Poslyšte tedy, až sem pojedete, stavíte se u nás, neb na Omahu musíte jet a třeba čekat na odjezd vlaku k západu, a já vás zavedu zrovna k Bran-deisovi na výprodej! Tak slečna Hedvika zde má tetu; Režucho-vých znám hodně, neb jest to vel-ká rodniná přízeň. Též píšete o tamním sokolu; tak přece nade-šla doba, kdy tam prohléd' lidský rozum dále nežli před 26 léty. Máte tedy u vás zimou a my zde strašná vedra. Jen pište, kdy se vypravíte, a my vás budeme čekat. Přivezte s sebou nějaké pohledy z Hrotovic a okolí; nechť Hedvika píše do Ž. H. Nu a teď taky něco o mém výletu po Nebraska. O sokolském dnu So. Omazského Bazaru jsme si vyjely s pí. Bartošovou; napřed jsme šly k Štikům se podívat na šva-gra; taky se mu těžko dýchá ta-hle horka a pak jsme šly do So-kolovny, kde se vše tužilo jen eož; nejlépe se nám líbilo eviče-ní Sokolek a Sokolů. Tak jsem vám byla zaujata, že moje my-šlénka byla — nebýti tak stará, že hned bych šla evičit mezi ně. Ano, milé děvy, taky jsem se do-vedla ohánět ve svém mládí jako vy; ne však kužely, ale cepem, hraběna, kosou, motykou. Ano, to byly moje činky a kdyby tak uáhodou některý ten předmět a mně byl vyjel z ruky, tak by za-jisté byl ten vedle mne býval za-bit, neb to byla síla a pružnost. Na zdar evičím! Dále jsem je-la do Plattsmouth na školní vý-let; těšila jsem se zas, jak se bu-du předbíhat, však ale jsem mě-la tak zkrfžená cesty, že jsem se ani na výlet nedostala, za to ale jsem se dobře pobavila v rodní-m pana Antona Tomana, našeho ko-motra; jedli jsme, pili jsme, tr-hali jablka, chodili po hospodář-ství a já byla ráda, že jsem mo-hla poplácat lesknou, která dává hodný pokrt mléka. A což ti ve-přechí Bože, jen aby se jim nie nestalo, abych mohla jet na jate-ričky, neb již mám od tečka na ně chuť. Navštívila jsem jejich deuru, pí. Jandovou; tam jest též vidět pilnou ruku hospodáře, jak vše řídí pro svou švarnou žinku a dítky. Též jsem navštívila ro-dinu Říbalovu a pana Josefa Had-raby; všude se mají dobře. Je-nom paní Bookmayerová nebyla doma. Jako dodatek svého dopi-su vám sdělím, že pí. Sotráhová dle návštěvou v Linwood a okolí a já mám na starosti pana Sotrá-ha a drubež. Pěkná to pro mne vyhlídka, počítat kuřata; no ta již jsou na kastrol a kaechny ty až tak na posvěcení. Přejí všem dítom pěknou zábavu!

Terezie Uzel v South Omaze. — Černá paní poradatelko a též i et. rodakee: — Přijmete ode mne srdečně pozdravení a odpustite mi, že tak dlouho jsem odpočiva-la a psaní oddalovala, neb já, ja-ko každá jiná ráda etu, ale nera-da píšu, zvláště když něco člověk napíše, trochu té pravdy proti to-mu silnějšímu pohlaví, tak vás kapitálně v sábnou zvalchujou. Pak nemáte chuť do psaní, ale já si s toho nie nedělám. Hodný mi noudává, ten má rozum a ti bombákové až nadávají, jak si čtější; to mnou ani nehne. Milé čtenářky, usnuši si vám taky po-stělovat, jak špatně tento rok se ke mně zachoval. Už tomu věřim, že 13 je nešťastné číslo, poněvadž se mi letos žádná kuřata neuvé-řla. Nasadila jsem deset kvočen; to první mně vyvedly každá se-li tři vaje 2 kuřátka, tak že jsem měla od 6 kvočen 24 kuřat; od

těch čtyř to bylo trochu lepš, neb jsem od nich měla 50 kuřat. Pak jsem nasadila ještě dvě a ty mně jich vyvedly skoro 30, ale že byla veliká horka, zbyla mi z nich jen 4. Těch starších jsem měla 70, a když už byly skoro na pekáč, tak mi je pes skoro všech-ny zadával. Já nie nevěděla, že mi je pes dávi, až jednou v neděli vstanu a jdu do zadního dvorku a ono jich tam leží 6, jdu do ulič-ky a tam byla 2, jdu dál do trá-vy a tam jich leží taky asi 5 a to prý dělal každý den. Já věděla, že se mi kuřata ztrácejí, ale ne-věděla jsem, že to dělá náš pes. Tak jsme jej hned zastřelili, ale bylo již pozd, nechal mi pouze 26 kuřat, z těch starších pouze 10. No, to si letos málo smlsnem na kuřatech! Nyní mi sdělte, zda je toho vinná 13, nebo jest to vina moje, že jsem držela špatného kohouta. Ale já to svedu na 13. Jestli jsem byla nešťastná ze za-čátku, tak jsem byla obveselená později. Bylo to právě 23. srpna, když mě souseď se svými man-želkami přeпадli, tu jsem nevě-děla, mám-li plakat nebo se smát, to jsem si nikdy nepomyšlila, že by se jich tolik bylo sešlo, ale tě-šilo mne to velice, poněvadž ně-které zůstávají hezky daleko a nebyla jim ta cesta k nám obtíž-ná. Abyste věděli, proč mě pro-pádlí; bylo mi 26. srpna právě 47 let. (Pozn. red.: Přijmete též naše přání blaha a ocelového zdraví! Udělalí to tedy o 3 dni dříve, ale nemyslete si, že mě pře-padli s nějakým zlým úmyslem. Nikoli; přišli mi totiž projevít a překvapit mě s tím nejpěším přáním, abych byla ještě jednou tak dlouho živa. Ano, milí přá-telé, vy mi toho přijete, ale já bych si toho nepřála, poněvadž já teď často bručím, co pak, až budu starší, to budu ještě bručet víe. A žádný mi to nemůže mít za zlé; vždyť jsem pravá Duda-čka; jsem zrozená zrovna tam, kde ty dudy vynašli. Můj starý bručí vie než já a je od Plzně, — tam vod hnuš, ale přijmete to spíše za žert, než za urážku. A teď vám povím, s čím mě pře-padli. Předně přinesli hodně dobro-ho jídla a pak přivádili 4 sudy piva a přivedli muzikanta, aby je bavil v osobě p. Andříka. A ten hrál, až jsem myslila, že se strhá. Pak mi dali pěkné nádo-bí, napočítala jsem dvaet kous-ky se zlatými proužky; myslím, že to je nádobí moc hezké, neb je to dobrá porcelán. Vždy jsem si myslila, že jsem tu zastrčená, že o mně žádný neví, ani že mě žádný nenajde a hle, tolik lásky a obě-tavosti od sousedů a jich manže-lek, tak vzdálených mě skutečně překvapilo. Proč, draží přáte-le, přijmete ode mne ještě jednou srdečný dik za vaši pozornost, kterou jste mi věnovali dne 23. srpna. Ona chvíle mezi vámi mi nikdy z paměti nevymizí a kdy-koliv budu mít příležitost, tak vám to oplátim. Ještě jednou sr-dečně díky všem!

Omáčka z naložených okurek.
Uděle se líže sádla neb másla červenou jíšku a rozmiehejí ji s hovězí přeezenou polévkou. Rozkráje několik malých okurek na tenké listky, dej je do omáčky, přilej trochu octa a nech to hodi-nu vařit. Osol a opepí ji trochu a vlej do nádoby.

Těz omáčka takto připravená z okurek v laku naložených jest výborná, udělá se však jen bledá jíška a rozředí se čistým lakem s trochu polévkou hovězí a vaří se, až okurky náležitě změknu. Může se k ní podávat hovězí ma-so, k tomu se hodí nejlépe pěkné braubory. Též omáčka z čer-stvých okurek se připravuje takto: Olupej velkou okurku, rozkráje jí na listky, dej je do hrnku, přidej líteí loje a nech je dusit. Zaprať je pak dvěma lí-cema mouky, rozmiehejí je s pře-ezenou hovězí polévkou i tro-chem octa a nech omáčku hodinu vařit. Opepí ji trochu a vlij jí do nádoby.

Nakladaré ocupané okurky.
Oloupej pěkné, velké a zdravé okurky, rozkráje je na čtvrtky, pečičky a všechnu děu vyřizni z nich a povař okurky jednou v do-brém, osoleném octě a vylíj je do mísy. Druhého dne vyndej ok-urky na sítku, nech je trochu uschnout, uarovnej je pak do sklenice, posyp je hořčicou sůlnou, bobkový listem, s několi-

ka koláčky křenu, jednu papriku a několik stroužků česneku. Mez-itím svař dostatečné vinného octa s s trochou solí, nech jej vy-ehladnout, vlej ho pak na okur-ky, dobře uzavři a ulož do chlad-ného místa.

Slepice s citronovou omáčkou.
Uvař slepici s obyčejnými ko-rínky zeleniny ve slané vodě do měkka; udelej ze líže másla ble-dou jíšku, polévku se slepice proeď do hrnku, pak jí nalej na jíšku a řádně to rozkverluj, slepici úhledně rozkráje, dej jí na rendlík, nalej na ni tu omá-čku a nech to povařit; potom to zaceď šťávou z půl citronu, dej však pozor, aby se do toho nedo-stala citronová jádra, po kte-rých by omáčka mohla zhofknou-ti; kdyby to bylo málo kyselé, může se ještě šťávy přidati.

le jezдила v automobilu a na ná-vštěvě u pí. Nebudové jste ještě na sebe přibrála; jak je mně to-ho líto, že jsem tam také nejela. Nyní se nám pí. Nebudová odstě-huje do Minnesoty. Jen aby na nás v Ž. H. nezapomněla; přejem vám, milá paní, by se vám vyplni-la vaše přání, i my bychom se tě-šili s vámi, že jste se uzdravila. Slečně Lipovských přeji svatou trpělivost; rádi věříme, že vaše láska k rodičům jest pro vás vel-ký bol, však vytrvalost hojí rány a tak netřeba než býti mužnou o-porou svých drahých. A dopis pana Vspělá z Rouchovan mě zavedl opět v myšlénky tam, kde jsem prožila svoje mládí. Píšete, že jste zaslal nás pozdrav po pa-nu Blatném, tak tedy ještě je po-stilionem, to již aby dostal pensí. Teď píšete, že pojedete do Dwight, Nebr., to okres Butler a okresní sídlo David City, kde my jsme dřívě bydleli, tedy jenom přes jednu stanicí. Poslyšte tedy, až sem pojedete, stavíte se u nás, neb na Omahu musíte jet a třeba čekat na odjezd vlaku k západu, a já vás zavedu zrovna k Bran-deisovi na výprodej! Tak slečna Hedvika zde má tetu; Režucho-vých znám hodně, neb jest to vel-ká rodniná přízeň. Též píšete o tamním sokolu; tak přece nade-šla doba, kdy tam prohléd' lidský rozum dále nežli před 26 léty. Máte tedy u vás zimou a my zde strašná vedra. Jen pište, kdy se vypravíte, a my vás budeme čekat. Přivezte s sebou nějaké pohledy z Hrotovic a okolí; nechť Hedvika píše do Ž. H. Nu a teď taky něco o mém výletu po Nebraska. O sokolském dnu So. Omazského Bazaru jsme si vyjely s pí. Bartošovou; napřed jsme šly k Štikům se podívat na šva-gra; taky se mu těžko dýchá ta-hle horka a pak jsme šly do So-kolovny, kde se vše tužilo jen eož; nejlépe se nám líbilo eviče-ní Sokolek a Sokolů. Tak jsem vám byla zaujata, že moje my-šlénka byla — nebýti tak stará, že hned bych šla evičit mezi ně. Ano, milé děvy, taky jsem se do-vedla ohánět ve svém mládí jako vy; ne však kužely, ale cepem, hraběna, kosou, motykou. Ano, to byly moje činky a kdyby tak uáhodou některý ten předmět a mně byl vyjel z ruky, tak by za-jisté byl ten vedle mne býval za-bit, neb to byla síla a pružnost. Na zdar evičím! Dále jsem je-la do Plattsmouth na školní vý-let; těšila jsem se zas, jak se bu-du předbíhat, však ale jsem mě-la tak zkrfžená cesty, že jsem se ani na výlet nedostala, za to ale jsem se dobře pobavila v rodní-m pana Antona Tomana, našeho ko-motra; jedli jsme, pili jsme, tr-hali jablka, chodili po hospodář-ství a já byla ráda, že jsem mo-hla poplácat lesknou, která dává hodný pokrt mléka. A což ti ve-přechí Bože, jen aby se jim nie nestalo, abych mohla jet na jate-ričky, neb již mám od tečka na ně chuť. Navštívila jsem jejich deuru, pí. Jandovou; tam jest též vidět pilnou ruku hospodáře, jak vše řídí pro svou švarnou žinku a dítky. Též jsem navštívila ro-dinu Říbalovu a pana Josefa Had-raby; všude se mají dobře. Je-nom paní Bookmayerová nebyla doma. Jako dodatek svého dopi-su vám sdělím, že pí. Sotráhová dle návštěvou v Linwood a okolí a já mám na starosti pana Sotrá-ha a drubež. Pěkná to pro mne vyhlídka, počítat kuřata; no ta již jsou na kastrol a kaechny ty až tak na posvěcení. Přejí všem dítom pěknou zábavu!

Dr. F. A. Sedláček

OMAHA, NEB.
ÚŘADOVNA: 1270 So. 13th Street
proti Hotelu Prague.
Tel. Rod 4612
RESIDENCE: 1451 So. 11th Street
Tel. Douglas 4289.
Dopoledne Dr. Allisonem v nemocnici.
V ÚŘADOVNĚ od 1 do 4 hod. odpol.
V neděli od 9 do 11 hod. dopol.

Dr. Chas. Rosewater

český lékař
Úřadovna 222 Bee Bldg.,
Omaha, Neb.
Ord. hodiny — 11 ráno.
2 do 4 odp. — 5.30 do 6 odp.
V neděli: 10 do 12 dopol.

Dr. B. DIENSTBIER

český zubní lékař
Pokoje 6, 715 City National Bank
(10. a Harney ulice)
TEL. DOUGLAS 4281
Res. 1918 S. 14. St. Tel. Doug. 4605
Úřaduje od 9 h. dop. do 5 h. odp.
Večer dle ujednání. 5047

F. M. Scoblík,

český právník
a obhájce.
VEREJNÁ PRAXE.
Security, Block - TYNDALL, S. O

Julius J. Žitník,

právník
a spolehlivý rádce vo všech
právních záležitostech.
715 Brandeis Theater Bldg.
Tel. Douglas 2876.
OMAHA — NEBRASKA.
Zástupce u všech soudů. 17

LOUIS BERKA,

český právník a veřejný notář
336 Bee Bldg., (m. 12)
Vynahá dotazy a srovnává majetek v ob-lastech. Da vám dobrým radu a zastupí vás ve všech soudních případech. TEL. DOUGLAS 3007

JOS. T. VOTAVA,

PRÁVNÍK
Úřadovna: 6 pokoje 500
Bee Building.
Telefon: Douglas 631.
Omaha — Nebraska.

VELKÝ MODERNÍ NOVĚ ZA- RIZENÝ ČISTÝ

závod řeznický
—vlastní—
CHAS. F. KUNCL
v č. 1250 již 13. ul.
Má vždy na skladě největší sá- soby masa nejlepšího druhu. Zboží usenářské vyboreno jakostí. Vždy volný výběr. Ceny nejnížší. Te- lefon Douglas 4333.